

Köçkön Saktanov

(1942)

Yazar Köçkön Saktanov 1942 yılında Oş şehrinin Alay kasabasına bağlı Korul köyünde, işçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. 1967 yılında Kırgız Devlet Üniversitesi, Filoloji Fakültesi, Gazetecilik bölümünü bitirmiştir. Aynı yıl Kırgız Bilimler Akademisi'nin Dil Ve Edebiyat Enstitüsünde çalışmaya başlamıştır. Sonraki yıllarda, Kırgız Devlet Televizyon Radyo komisyonunda, "Ala Too" dergisinde, Kırgızfilm film stüdyosunda görev almıştır.

ESERLERİ

Üçünün Yüreği (Hikâye); Mektep, Frunze 1968
Anneme Mektup (Hikâyeler); Mektep, Frunze, 1971

Gayret (Hikâye); Mektep, Frunze, 1974
Gelenek Azabı (Roman); Mektep, Frunze, 1978
Şeker Dünya (Roman); Kırgızstan, Frunze, 1981
Miras (Hikâyeler); Mektep, Frunze, 1984

Hikâye

TELEGRAMMA / TELGRAF

Kün nuru terezeden dubalga nayzaday sayılıp, bölmö içi carık şaına muyup turdu. Çoñ kökürögün solkuldata al koykadan tüşüp, tüz ele küzğü aldına keldi. Keldi da koyuu çaçtarın artına silkiy taştap, uyku - soo magdıray közün açtı.

- Tündö saat kaçada keldiñ ıya? - dep başın tır-may aşkanadan enesi çıktı. - Emne unçukpaysıñ? Al arı şıprıgını?... - A sen suraba kaçan kelgenimdi!... Kaça - n, kayda cürdüñ, kim menen!... Gospodi, saga küñö otçet berişim kerek eken da? Smeşno!...

- Emne eken? Men eneñmin... Kim bilet kayda cürgönüñdü! Anan kalsa boy - başıñ... A - a, kızım, ökünörsüñ kiyin... Küyöödöy küyöo bolsoçu!...

- Andaylar köçödö samsıp cüröt!

Enesi başın samsaya çaykadı:

- Peyliñ tüşür... Mınday bolo turgan degi kebeten çok ele kiçineñde. Emi ele alde - nemedey bolup... Mañ-day çaçıñdı kırkıp, kaşıña tüşürüp alğanıñ emne? Sekelek da antpes.

- Buga da sen küñöölüsüñ. Mañdayımdı ço - oñ, özüñö okşotup töröp... A papam abdan suluu kişi eken, a sen meni özüñö okşotup töröp...

Keede tündün bir mezgiline çeyin uktay albay, uturu üşürünüp, tör bölmödö calgız catkan kızına zeeni keyigen enesi ulaga bölmödö catıp, aga uguza mintip küñküldöyt:

- Emi cüz üşür, saga anday küyöo çok! Anday küyöögö köptöp cetpey cüröt, a sen anı taştap...

- Bolduçu! -Zurman çırt ete şeyşebin üstünön ser-pet. -Sen baarı bir tüşünböysüñ!

- Kimdi tüşünböym! Senibi?

- Azırkı turmuştu tüşünböysüñ! İlgerkige almaştırısıñ! A ilgeri eptep ele er bolso...

- Ee, koysoñçu! İlgerkiler emne, sendey akılsız beken! Söz ukpaganıñan çaşabay catıp bir küyöögö tiyip çıktıñ. A küyöön cakşı ele bolçu.

- Emnesi cakşı bolçu?

- Tabarman, ak köñül... Öñü - tüsü dele keelderdey odurakay emes ele go...

Güneş ışıkları pencereden duvara bir mızrak gibi girip odanın içi aydınlığa boyandı. Büyük göğsünü eğerek yatağından inip doğruca aynanın önüne geldi. Koyu saçlarını arkasına doğru atarak mahmur gözlerle baktı.

- Gece saat kaçta geldin ha? diye hesap sorarak mutfaktan annesi çıktı. Niye duymuyorsun? Hemen süpürgeyi al eline.

- Ya sen sormasana ne zaman geldiğimi!.. Ne zaman, neredeydin, kiminleydin!... Gospodi , sana her gün atçyot vermek mecburiyetinde miyim? Smeşno !..

- Ne olacaktı? Ben anneyim... Kim bilebilir nerede olduğunu? Bir de bekârsın... Sonra pişman olursun kızım... Gezdiklerin kocan gibi olsa bari!..

- Öyleleri sokakta çok.

Annesi başını kızarak salladı:

- Utanmaz... Küçükken hiç böyle olacak gibi göstermiyordun. Şimdi bilmem nelere benzedin... Alnındaki saçları kestirip kaşının üstüne düşürmen de ne demek oluyor? Küçük kızlar bile böyle yapmaz."

- Onun suçlusu da sensin. Alnı koskocaman biri olarak doğurursan... Papam çok yakışıklı biriymiş ama sen beni kendine benzetip doğurmuşsun...

Bazen gecenin geç saatlerine kadar uyuyamayıp oflayıp puflayan, salonda yalnız yatan kızına, yan odada yatmakta olan annesi sinirlenerek onun duyacağı şekilde söylendi:

- Arsız seni, sana öyle koca yok! Öyle kocaya herkes sahip olamıyor, sen ise onu bırakıp...

- Yeter ya! Zurman battaniyeyi üzerinden hışımla atıp, "Sen hiç beni anlamıyorsun!" dedi.

- Kimi anlamıyorum, seni mi?

- Şimdi hayatı anlamıyorsun! Geçmişle karıştırıyorsun! Geçmiştekiler öylesine koca olsa...

- Yeter, bırak! Geçmiştekiler senin gibi akılsız mıydı?! Söz dinlemez olduğundan, gün görmeden kocaya gittin. Ama kocan iyi idi.

- Nesi iyiydi?

- Çalışkan, iyi niyetli... Görünüşü de bazıları gibi kaba değildi...

- A sen anın cetken mılçık ekenin bilesiñbi Taksi aydagandan başka eç nerseni bilçü emes. Tamaktı da şalpıdatıp, küçükçö işçü. Fu, al emi butunun sasığı, başımdı carçu. Kurusun!...

- A bayagıl, meni apalap kelgen cigit dele caman emes ele... - Kaysıl? Kömür tüşürüp bergenbi? Tapkan ekensiñ erdi. Oşonun emnesi er? Şölpöyüp, boyu kıska, arık...

Enenin sumsaygan közdörü şıpka telmiret. Baarınan da ar cumada ar başka cigitter mazesin aldı. Kün alıs, keçinde eşik tıkıldayt. Şalp etmesin buguna caza - buza ile salıp, sırtka özü çurkayt:

- Ay, sen kimsiñ, bala?...

Saray daldaasınan celke çaçı üksüygön uzun cigit ıybaa mılçıyat:

- Khu!... Zurman üyböbü?...

- Üydö emes! Çaşabayt bul cerde!

- Çaşayt.

- Oy, kanday balasıñ sen! Bar ket, bar!...

- Al kim? -Enesi kirer menen Zurman uturlay çıgat.

- Küm bolsun... -Enesi keyiştüü, üñküyö meş tarapka baratıp, anan ızırına mintet. -Üydün adresin nege aytasıñ, ya?

- Aytısa emne eken? Üygö kirip kelgen cokko?!

- Baarı bütüp, emi oşo kalgan eken da!... Menden uyalbasañ da koñşulardan uyalsañ bolo...

Kiçinesinen ataluudan artık çoñoyttu. Özü iypey içirip, özü kiybey kiyintti, calgız kızın közdöy tutup, enelik uluu parzın ötödü. "İrisim, kubanıçım, baktım!" - dep böpölöp, çoñoygondo anın ıraatın, baktıluu keleşegin körünüñ eñsedi, tiledi. Mına emi çoñoygondo bala cıttuu ıraattı koy, ar bir kıyalı, ar bir sözü başına tayak boldu. Turmuş anı algaçkı küyöösü ketip bir cazlasa, kızı tersayak çıgıp, eki cazaladı. Mına uşunday uçurda aylası ketip, kızın başkaruuga takır çaması cetpey kalganda, oşol mından on altı cıl murda üydön birotolo ketken küyöösü emnegedir esine tüşüp, anan mintip oylonoor ele:

"Mümkün atasının sözün ugaar bele? Erkeksiz üy boş araba sıyaktuu tura. Erkek degen erkek da. Andan caltanasıñ, uyalasıñ, abiyir tutasıñ! A ayal kişi... pa - çuçu, pa - çu - çu!... Ertesi kayra tabışabız. Kayra uruşabız. A üydö erkek bolso mınçalık çalçaktay albayt ele!"

Mına uşul oyunan ulam, bir künü çıgınıp, kızdın atasına kat cazmak boldu.

"Salamatsıñbi, Abdıy! Menden kat alam dep takır kütpögöndürsüñ, birok kanteysin, cazuuga argasız boldum. Biz biri - biribizge duşman bolup kalsak da, ortodo bala bar emespi. Men enesi bolsom, sen atasısıñ. Kızıñdı bardık küç - araketimdi cumşap, tapkanımdı oozuna tutup çoñoyttum. Birok al meni takır ukpas boldu. Tersayak çıktı. On segizge tolboy catıp, bir küyöögö tiyip çıktı. Ce iştep, ce okup carıtpadı. Senin atalık cardamıñ uşul bolsun, kızıña birdeme deçi... Seni ugaar... Ata sözü anı mümkün muyutaar, oylontor".

Birok, bul katın aga emnegedir, cönötpödü. Ardandı. "Calgız kızın tarbiyalay albagan caman katın" deerı bışik dep oyloğu da, kattı mayda - mayda tıtp çak-aga taştadı.

- Peki sen onun çok beceriksiz biri olduğunu biliyor musun, araba kullanmaktan başka hiçbir şey bilmiyordu. Yemeği de şapırdatarak köpek yavrusu gibi yiyordu. İğrenç, bir de ayaklarının kokusu, burnumun direğini kırıyordu. Olmaz olsun!..

- Önceki, hani bana anne diyen oğlan da kötü biri değildi...

- Hangisi? Kömür taşıyveren mi? Tam da bulmuşsun iyisini. Onun nesi iyi? Yerde sürünür gibi boyu kısa, zayıf...

Annenin vakur bakışları hüzünlenir. Her şeyden önce, her hafta başka bir adamla çıkması onu bıktırır. Gün biter, gece kapı çalınır. Çalınır çalınmaz telaşa kapıya kendisi koşar:

- Sen de kimsin, çocuk?..

- Khu !.. Zurman evde mi?..

- Evde değil! Burada yaşamıyor!

- Yaşıyor.

- Hey sen nasıl bir adamsın! Haydi git, git!..

- Kimmiş? diyerek annesi içeri girerken Zurman karşısına dikilir.

- Kim olabilir... Annesi üzgün bir hâlde ocağın yanına giderken kızarak "Evin adresini niye veriyorsun?"

- Versem ne olur, eve girip gelmiyor ya?

- Herkes bitti, bir tek o kalmıştı!.. Benden utanmıyorsan konu komşudan utan bari...

Küçüklüğünden itibaren olabileceğinden fazla ilgiyle büyüttü. Kendi yemeyip yedirip giymeyip giydirdi, tek kızını gözbebeği gibi bakıp kutsal annelik görevini yerine getirdi. "Bereketim, mutluluğum, bahtım!" diyerek sevip büyüdüğünde onun müriüvetini, mutlu geleceğini görmek istedi, diledi. Şimdi ise büyüünce, onun çocuk kokulu müriüveti görmek bir yana, her bir hareketi, her bir sözü başına dayak gibi iner oldu. Hayat onu ilk olarak kocasından ayırıp cezalandırdı, kızı ise inatçı biri olup ikinci kez cezalandırdı. Böyle çaresi tükendiği, kızına laf geçiremediği zamanlarda, bundan on altı yıl önce evi terk eden kocası aklına düşüyor, şöyle düşündü:

"Babasının sözünü dinler miydi acaba? Erkeksiz ev sürücüsüz at arabası gibi olur denir. Erkek, erkek sonuçta. Ondan çekinirsin, utanırsın, hicap duyarsın! Peki biz kadınlar... Of anam of! Ertesi gün tekrar barışırsız. Tekrar kavga ederiz. Evde erkek olsa bu kadar huzursuz olmazdık!"

"Nasılısınız, Abdıy? Benden mektup beklemiyorsundur fakat ne yapayım, yazmaya mecbur kaldım. Biz birbirimize düşman olmuş olsak da, arada bir çocuk var. Ben annesiysen, sen babasisin. Kızını elimden geldiğince baktım büyüttüm. Ama şimdi o beni hiç mi hiç dinlemez oldu. İnatçı biri oldu çıktı. Daha on sekizine basmadan, evlendi. Ne çalışıp, ne de okuyup mutlu etmedi. Senin babalık vazifem bu olsun, kızına bir şeyler söyle lütfen... Seni dinler... Baba sözü belki de ikna eder, düşündürür."

Mına uşunday ileñ - salañ cürgön kündördün birinde kütülbögöndöy bir okuya boldu. Erteñ menen eşik tüküldödü. Zurmanga kelgen bayagı köptün biri go dep cindenip, şalp etmesin butuna ile salıp eşik açsa, poçtoçu kız... Al ilberiniki cılmaya telegramma sundu.

"Priglaşaetes na peregorov - Abdıy!"

Süyündü: "Bizdin unutkan emes eken da. Atası da... Cakında Zurman on segizge tolot emespi. On segizge çikkanın kuttuktap, belek cibergen go? Cakşı bolbodubu? Mına uşundan paydalanıp, anın kılık - corogun aytıp kalayın. Atası aytıp - dese oylonoor, adam boloor..."

Telegrafka süylöşüü möönetünön bir saat murda keldi. Saatin cebesi altıga cakındagan sayın cürögü tursül sogup, "Emne deyt boldu eken? Emne dep süylöşöör ekenbiz? Salamatsıñbı? Zurmandın on segizge tolgonu menen kuttuktaym! Men aga belek ciberdim. Baktıluu bolsun. Sen maga taarınba. Ötkön iş öttü..." deyt go degen sıyaktuu sözdör oyunda ugulup, uşunday ulam, mından on altı cıl murda ketken küyöösü emnegedir cürögün kayra cılıtıp, sagınıç demen, anı cakın kişisindey çıdamsız küttü.

Añıgça telefonistkanın "Murzalieva, üçüncü kabınaga" degen ünü anı selt ettirdi. Bezbeldektey uçup, üçüncü kabinaga kirdi. Kaltaarıp trubkanı aldı. Mına, Abdıydın ünü:

- Allo, sensiñbı? Salamatsıñbı? Saga peregorov bergenimdin sebebi mınday: Zurman 1958 - cılı tuulgan emespi, çınbı? A men iştegen cerdin buhgalteriyasında anın tuulgan cılı 1959 - cıl bolup cüröt. Eger uşul boyunça kalsa men bir cıl aşıkça aliment tölöp kalat ekem... Oşon üçün anı tuulgandın cönündögü kübölügün notariuska köçürmölötüp, erteñ poçta arkıluu sözsüz salıp ciber, koş!...

Anan gudok. Kısa gudoktor... Telefon anı başka bir urgansıp, deñdaroo sumsaya sırtka çıktı. Cürögü sızdap, kökürögü şoloktop, kolundagı telegrammanı tıtıp - tıtıp urnaga taştadı da, kol sumkasınan bet aarçısın alıp, coon cıgaçtın daldasına barıp, eçkire ıylap ciberdi...

KEMPİR MAHABATI

Tör caktagı murdu kırdaç, ak cuumal kempir, tigil bet mañdayında otorgan İslâm karıyanı çaşınan bilçü. Al alı muzoo kirpik, ayça bel kelin kezinde / al kezde İslam sarı çiykil, suluu cigit ele /, özü kurduu bir top çaş aktivder menen başka ayıldan kelip, alardın kolhozunda iştegen bolçu. Al kezde İslam karıya közünön otu tögülgön, kılıçtay kurç cigit ele. Aybaalıday mahiröö küyöösünö köñül müdöösü ança tolo berbey cürgön çaş kelin oşondo mına uşul közü çakmaktay cigitti bir körüp ele, aga ayaldık labzi tüşüp kalgan.

"İ - iy kuday meni alsaçı... Baygambar çaşında uşulardı estep..." - dep, kempir özün - özü içinen zekip, oyun başkaga alakıtmak boldu, birook bir kezdegi oşol

Bu mektubu ona niyeyse göndermedi. Gurur yaptı. "Tek kızını terbiye edemeyen kötü kadın" der kesinlikle, diye düşündü, mektubu küçük parçalara ayırıp çöpe attı.

İşte böyle huzursuz geçen günlerin birinde, beklenmedik bir olay oldu. Sabahleyin kapı çalındı. Zurman için gelen oğlanlardan biridir diyerek sinirli bir şekilde terliklerini ayağına geçirerek kapıyı açtığında, karşısında postacı kız... O gülümseyerek telgrafı uzattı.

- Abdıy konuşmak istiyor!

Sevindi; "Bizi unutmamış demek. Babası sonuçta... Yakında Zurman on sekiz yaşına giriyor. On sekiz yaşını kutlayıp hediye gönderecek olsa gerek? Tam zamanı değil mi? İşte bu fırsatı değerlendirip, kızımın yaptıklarımı anlatayım. Babası konuşursa düşünür, yola gelir..."

Telgraf konuşma saatinden bir saat önce geldi. Saatin akrebi altıya yaklaştığında kalbi hızla çarpıp "Ne diyecek acaba? Ne konuşacağız ki? Nasılsınız? Zurman'ın on sekiz yaşına basmasını kutluyorum! Ona hediye gönderdim. Bahtı açık olsun. Sen bana darılma. Geçmiş geçmişte kaldı..." der herhâlde şeklinde sözler kulağında çınlatıp on altı yıl önce buralardan giden kocası, niyeyse yüreğini ısıtıp özlem duyup onu bir yakını gibi hissetti.

O sırada santral görevlisi kızın "Murzaliyeva, üçüncü kabine" diyen sesi, onu irkiltti. Kuş gibi uçarcasına gidip üçüncü kabine girdi. Kaldırıp ahizeyi eline aldı. İşte, Abdıy'ın sesi:

- Alo, sen misin? Nasılsın? Seninle konuşmak istememin sebebi şu: Zurman 1958 yılı doğmuştu ya, doğru mu? Benim çalıştığım yerin muhasebesinde, onun doğum tarihi 1959 olarak görünüyor. Eğer böyle kalırsa ben bir yıl fazladan nafaka ödeyecektim... Bu yüzden onun doğum belgelerini, noterde onaylatıp yarın postaya verip gönder mutlaka, hoşça kal!..

Sonra telefon sesi. Kısa sesler... Telefon sanki onun başına vurmuş gibi şaşalamış hâlde dışarı çıktı. Yüreği sızlayıp göğsü sıkışarak elindeki telgrafı parça parça edip arığa attı. Çantasından mendilini çıkarıp kalın bir ağacın altına gidip hıçkırıklarla ağlamayı koyuverdi...

YAŞLI KADININ AŞKI

Köşedeki burnu sivri, beyaz yüzlü yaşlı kadın, karşısında oturan yaşlı İslam'ı gençliğinden beri tanyordu. O, uzun kıvrımlı kirpikli, incecik belli gelinlik çağında, (o zamanlar İslam sarışın, yakışıklı bir gençti) kendisi gibi kalabalık genç parti üyeleriyle birlikte başka köyden gelmiş, onların kolhozunda çalışıyordu. O zamanlar İslam, gözünden ateş saçan, kılıç gibi keskin bir yiğitti. Hilkat garibi gibi güçsüz kocasına bir türlü gönlü ısınmayan genç kadın, işte o zaman gözü çakmak çakmak yanan bu yiğidi görür görmez, bir kadın olarak ondan hoşlanmıştı.

"Of, Allah benim canımı alsın... Peygamber yaşında, bunları hatırlıyorum..." diye içinden kendi kendine kızıp düşüncelerini başka yöne çevirmek istedi ama o

okuya keçee ele ötüp, keçee ele özü caş bolgondoy tuyulup turdu.

...Bir ired al koroodo üy saap atsa, corgosun tekireñ - taskak saldırıp, mına uşu İslam calgız ötüp kaldı. Uydun muzoosun emi ele salıp iyitip, anan muzoonu kazıkka baylamakka baratkan. Uşul uçurda tigil attan saal iyile berip, kazıktan kılbatıraak turgan çakaga bir büktöm kagaz taştadı da, artına bir kılçaybay cürüp kete berdi. Açıp okusa minday dep cazılıptır. "Bugün Say - Keçikte kütöm, sözsüz kel".

Denesi dür etti. Bul eki ooz söz köñülün daroo kuunatıp, kumar sezimin oygottu. Kagazdı kıldat büktöp, eki emçeğinin koñuluna katıp, anan üy saap catkanda da çakaga muuldagan ak süttü körböy, attan saal iyile berip, çakaga bir büktöm kagaz taştap ketken aligi cigittin çakmaktay közdörün körüp turdu.

Barsamı, barbasambı degen oy anı keçke kıynadı. A, köñülündö özün - özü: "Bar, sözsüz bar!" - dep attı. Caş kelin napsisin buzup, aga kesirin artuu oyu ayaldık inetinde bolbogonu menen, kökürögündö kusalangan mahabatı baarı bir kimpir biröönükü ele.

Keçinde bardı. Kütüp turuptur. Birinci ired al colbors tüş erkektin canında suysalıp, ariet baamı menen anın apsana tamaşasına balkıp, cürögü kökürögün carıp çıkçuday türsül sogup atkanın sezdi. Al oşondo birinci ired, çınığı erkek öpköndö, ayal kumarı emçek uçunan kozgolup, denesi korgoşun bolup kölküp, bütkül düynö bir tıyn bolo kalgan köz irmem lazzat uçurdu sezdi. Üygö kumar otuna canıp kaydıtı. Boyoo küyöösünün koyununda, kunarsız muzdak töşöktö catsa da, denesi kölküp, attan saal iyile berip, çakasına bir büktöm kagaz taştap ketken cigitti körüp turdu.

Ertesi dal oşol cerde, iñir kirgen maalda coluguştı. Bararı menen al anı belinen imere tartıp, öpkölöy baştadı. "Kyuñuzçu, uyat emespi!" - dep betin ala kaçıp, mına oşondo gana attan saal iyile berip, çakaga bir büktöm kagaz taştagan cigittin oyu emnede ekenin tüşündü. "Bul... bul emne kılğaniñız?! El körsö emne deyt?!" - dep entige bıtıradı. Bul uçurda şıluun İslam daroo arı - beri oñdono salıp, sol kolun kelindim moyununa cazdadı... Kelin oşondo ceñil gana "O - oy!" - dep közdörün cumup, kecigesı menen cer süzö ontop, anan magdırarı tüşüp, közün açtı. Közün açsa köktön eñ ele biyik, eñ ele alıs acarduu cıldızdar asman betin berbey, birinin üstünö biri şıgıray tüşüp, alardı tiktep turuptur...

"...İy, kuruyun baarı esime tüşkönün kara! Namazım aram bolboguday ele! - dep pylop kempir, özün - özü alaksıtımakka sırtka çıkmakçı boldu. Birok, birtke içken şarapka al saal delbip, uşundan ulambı ayaldık labzi uyatına baş iybey, dale alda - nemeler oyuna kelip, azır uşul bölmödö eç kim cok bolup, tigil közdörü çakmaktay, taza kiyingen çal akırın canına kelip anı koldon alıp, a al kempirçesinen muzdak nazdana anın sıpaa çertilgen çokço sarı sakalınan bir sılap aluunu köñülündö eñsedi.

zamanlar yaşanmış olay sanki dün olmuş gibi gözlerinin önünden geçip sanki daha dün gençmiş gibi hissetti.

...Bir seferinde, ağılda süt sağmaktayken, yorga atının dizginlerini kavramış hâlde, İslam geçti. İneğin buzağısını yenice sağıp bitirmiş, onu kazığa bağlamaya götürmekteydi. Bu sırada o attan aşağı sarkıp kazıktan biraz ileride duran kovaya, ikiye katlanmış kâğıt bırakıktan sonra, ardına bile bakmadan atını koşturup gitti. Açıp okuduğunda şöyle yazmaktaydı. "Bugün Say Keçik'te bekliyorum, mutlaka gel."

Bedeni titredi. Bu iki kelam yazı yüreğini heyecanlandırıp, heveslerini uyandırdı. Kâğıdı itinayla katlayıp, göğüslerinin arasına koydu. İneği sağdığı içi süt dolu kovayı görmeyor, artık attan aşağı sarkıp kovaya, ikiye katlanmış kâğıdı bırakıp giden o yiğidin, çakmak çakmak yanan gözlerini görüyordu.

Gitsem mi, gitmesem mi düşüncesi onu uzun süre meşgul etti. Gönlünden bir ses "Git, mutlaka git!" dedi. Genç kadın nefesine uyup kocasına ihanet etme niyetinde olmasa da, yüreğinin derinliklerinde gizli kalmış aşk, mutlaka birine aitti.

Akşam oraya gitti. O, beklemekteydi. İlk kez kaplan göğüslü bir erkeğin yanına utanarak yürüyüp onun muhteşem görünüşüne dalıp yüreği göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarptığını hissetti. İlk kez, gerçek bir erkek öptüğünde kadın nefsinin göğüs ucundan uyandığını, bedeninin mayıştığını, tüm dünyanın bir kuruş olduğu kısa şehvet dakikalarını yaşadı. Eve şehvet ateşiyle döndü. Daha önce kocasının koynunda, çirkin soğuk döşekte yatsa da, bedeni bir hoş olup, attan eğilerek kovasına ikiye katlanmış kâğıdı bırakan o yiğidi gördü durdu.

Ertesi gün yine aynı yerde, karanlık çökerken buluştular. Oraya varır varmaz onu belinden kavrayıp kendine çekip öpmeye başladı. "Yapmayın, ayıp değil mi?" diyerek yüzünü kaçırıp işte o an, attan eğilerek kovasına ikiye katlanmış kâğıdı bırakan yiğidin ne istediğini anladı. "Bu... bu yaptığımız da ne böyle?! İnsanlar görse ne der sonra?!" diyerek söylendi. Bu sırada İslam çevik bir hareketle sol kolunu kadının boynuna attı... Kadın bu hareketle "Ohh!" diyerek gözlerini yumupsırtüstü toprağa uzanıp sonra hoş bir uyusukluk içinde gözlerini açtı. Gözlerini açtığımda, en yüksekteki, en uzaktaki güçlü parlayan yıldızlar gökyüzünü kaplamış, birbirlerinin üstüne çıkarcasına onları seyretmekteydi...

"...Of, kahrolayım, bunların tümünün birden aklıma gelmesine bak! Abdestim bozulacak!" diye düşünen yaşlı kadın, düşüncelerini dağıtmak amacıyla dışarı çıkmak istedi. Ama, biraz içtiği şarabın etkisiyle sallandı, bundan sonra mı yoksa kadınlık duyguları utancına üstün geldiği için mi bilinmez, haturına başka düşünceler de geldi. Ama yine de, şimdi bu odada hiç kimsenin olmasını, orada oturan gözleri çakmak çakmak yanan, temiz giyimli ihtiyârın kalkıp yanına yaklaşmasını, kolundan kavramasını arzuladı. İhtiyâr adam ise yaşlı kadının, ona biraz soğuk davranıp nazlanarak nazikçe taranmış, sivri, sarı sakalını okşamasını tüm kalbiyle arzuladı, arzuladı...